

szű során át
megvédi a
ssal szemben.
van szó, ak-
é válik, kár
egtorlás esz-

zözte a fóta-
agyobb nyo-
uknak meg-
Ez igen go-
rbáccsal haj-
ást írt elő a
is sebezhet-
rai készsége-
st, sőt utána
lglátat útján.
kká tétettek.
lletlessenek".

rténelemben.
szenvedtek
eszélgessetek
országban az

sok

I 6:1—7. —
mindennapi
e. Mindenek-
okatlan mo-
zérés a gyü-
melek nem
Nekünk in-
kan vannak.
vállalni a
is többen
ik se nem
se szaval-
tak megláto-
mmivel nem
gyét. Aljlon
sszonyoknak
hogy ők is
Urért.

jűk, miként
e, szolgálati
lés, fejlődés
természetü
az alkalmas
kintik az is-
Ma beszél-
viselőkről. A
an megtalál-
bályzat egy-
Valamikép-
i. és áttanul-
ségviselőkről
igyekezzetek
a gyülekezet

hét diakó-
közösség gaz-
A választás
pelda. Azokat
nusi tisztse-
olt a gyüle-
oltak Szent-
e közismert
pal kell ren-
tartóoszlopai
zással, meg-
gy átruház-
ra a Krisz-
dást.
i tisztsegyi-
an látják el
ny tisztseget

yi Sándor

játszom,
osszantom,
id dolgoz-

etlen, az-
emberileg

Biblia ha-

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé”

XVIII. (LVIII.) 41—42. SZ.

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1974. NOVEMBER 17.

Meditáció

Ésaiás 40:27—31

Urunk Istenünk! Minden ember el-
fárad az élet küzdelmeiben. Szent
igéből tudom, hogy van erőforrás,
amely mindnyájunk erejét megújítja:
ez az erőforrás Te vagy, mi Istenünk!
Te tehetsz képessé mindannyiunkat a
nagy feladatok megoldására.

Igy olvasom: „Akik az Űrban biz-
nak” — járnak és nem fáradnak el,
futnak és nem lankadnak el. Drága
ígéret ez és drága biztatás! Kisgyer-
mekkorunk első bizonytalan, tétova
lépéseitől a sírhoz vezető utolsó lép-
tünkig, mennyit járunk... és mennyit
fáradunk. A rögs „jámborok útján”
hányszor szeretnők, ha pihenőt tart-
hatnánk, megállhatnánk. Fáradtnak
érezzük magunkat, már a következő
lépéshez sincs elégséges erőnk — gon-
doljuk... Hadd csendüljön fülünkbe,
hadd öntsön új erőt belénk Isten drága
ígéréte: „Akik Benne bíznak, nem fá-
radnak el!”

Akik az Űrban bíznak futnak és
nem lankadnak el. Futni szabályosan
és kitartóan csak az erejük teljében
levők tudnak. Lankadás nélkül futni
bizonyos végcélért diadalmasan előre
törni csak azok képesek, akik az Űr-
ban bíznak!

Nemcsak járnak és futnak a Ben-
ned bízők, hanem szárnyalnak, mint
a sas. Az ilyen ember szellemével fel-
felé szárnyal, Isten közelében él. Szel-
leme az Ű szelleméből táplálkozik.
Élete tiszta, jelleme nemes, gondolko-
dása fennkölt. Szárnyaló lélek. Isten
közelsége felettébb jó neki! Isten
szentsége megszenteli. Isten dicsőségé-
nek részesévé válik. Az ég azúrja, a
Napnak fénye, a csillagvilág pompá-
zata lelkét csodálatos, mennyei szfé-
rába emeli. Az életet Isten szemével
igyekszik nézni, Isten mértékével mér-
ni. Megtapasztalja, hogy fent más,
mint lent.

Akik az Űrban bíznak olyanok lesz-
nek, mint a sas. Biztoszeműek. Jól
látják és meglátják messziről a bűnt,
az emberiség legnagyobb mérgezőjét.
Messziről elkerülik, mert tudják, hogy
távolról nézve kicsinynek látszik, va-
lójában nagy, s ha közelébe kerül-
nek, megfertőzi lelkünket. Jól látják
és meglátják messziről az élet szen-
vedőt és sérültjeit is. Ha messze tá-
volból talán kicsinynek is tűnik, de
tudatában vannak annak, hogy a szen-
vedés, a baj mindig súlyos teher és
sietnek orvoslására, a szenvedés eny-
hítésére. Az Űrban bízők olyanok,
mint a sas! Nem félnek senkitől és
semmitől. Pállal vállalják: „Ha Isten
velünk — ki ellenünk?!” Nincs ré-
szükre lehetetlenség. Péterként járnak
a tengeren, mert velük az ŰR! Az
élet bátor harcosai, akik a siker biz-
tos tudatában küzdenek a cél eléré-
séért. Mint a sas — kitartóan küzde-
nek!

„Akik az Űrban bíznak”, olyanok,
mint a sas. Erősek! Ezzel az erővel ké-
pesek legyűrni a nagy ellenséget, a sá-
tánt. Az ilyenek tudják, hogy a győze-
lem az Űr oldalán nem marad el. Az
ilyeneknek ereje megújul, mint a sasé.
Az ilyenek erősek, bátrak, szárnyalók,
diadalmasak.

Urunk Istenünk! A mindennapi élet
fáradalmi és küzdelmi között jó tud-
nunk, éreznünk és tapasztalnunk,
hogy áldó kezéd megnyugszik felettünk.
Nincs okunk a nyugtalanságra, mert
gondviselő kegyelmed ezer jelével el-
halmozol bennünket. Hatalmas Isten
vagy, aki sohasem fáradsz és nem lan-
kadsz el.

Pénylő nappalon és sötét éjszakánk-
ban is Te vagy vezérő csillagunk, bá-
natunkban örök vigasztalónk. Nyugta-
lan szívünk háborgó hullámain Te cse-
desítéd le, s a veszélyben erősségünk és
köszalunk vagy!

Cserhalmi Imre

„Szelídségnek lelkével”

„Atyámfiai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti
lelkiek, igazítsátok útba az olyant szelídségnek lelkével,
ügyelvén magadra, hogy meg ne kísérttessél te magad is.

Egy más terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus
törvényét.”

Galácia 6:1—2.

Ahhoz, hogy egy közösség életképes, fejlődőképes legyen,
rendre van szükség. A világban mindenütt megfigyelhetjük
a rendet. Fegyelmezetten mozognak a makrokozmosz óriásai,
rend uralkodik az atomok világában, a fejletlen vagy épp
nagyon is fejlett élőlények között. Egészen addig rend van,
amíg egy olyan valaki nem kezd el tevékenykedni, akinek
a rend valamilyen oknál fogva nem tetszik. Nem véletlen
az, hogy a legnagyobb rendbontót, a Sátánt gyakran nevezi a
Biblia Diabolosznak. (A diaballo első jelentése: átdobni. Ma-
napság ez a szó főleg átvitt értelemben használatos, a Sátán-
ra vonatkoztatva így is igaz.)

Egy valaki is képes arra, hogy nagy rendetlenséget csinál-
jon, de annál „eredményesebb” a „munka”, minél többen
végzik. Nem egyedül dolgozik az Ördög sem, becsapott (át-
dobott) emberek sokasága szolgálja. Rendszabályokra, törvé-
nyekre van szükségünk velük szemben — az élet minden
területén. A gyülekezet sem kivétel. A Sátán ott is folytatja
káros tevékenységét. A rend érdekében szükségünk van a
gyülekezeti fegyelmre. A rendetlenkedőket rendre kell uta-
sítanunk. Ez így túlságosan keményen hangzik. A Szentírás
is gyakrabban használja a sokkal szelídebb hangulatú intés,
dorgálás, feddés, figyelmeztetés szavakat. Ragadjunk ki né-
hányat ezekből.

Az Űszövetségben többek között a záhar szó jelöli az **intést**.
Összesen hússzor fordul elő. Az előre intés, az óva intés, a
felvilágosítás és a figyelmeztetés az alapjelentése. A Sze-
puaginta (LXX) többféle görög szóval próbálja visszaadni,
olyanokkal, amelyek megőrzik az **előre intés** gondolatát. 2 Kir
6:9-ben Elizeus vigyázásra inti Izráel királyát, és 6:10-ből
kiderül, hogy a király nagyon komolyan veszi a figyelme-
ztetést. Ez 3:21 szerint az igazat is kell inteni, hogy ne vét-
kezzék (LXX: diasteilé). Ez 33:3-ből szintén az tűnik ki, hogy
az intésnek meg kell előznie a veszedelmet, az intés **előre-
jelzés** (LXX: sémané). Ez az összefüggés a magyar nyelvből
is látszik. Az „intés” (figyelmeztetés) ugyanis a jelző intés
(kézzel, kendővel stb.) az aktív, cselekvést jelző ige elvonat-
koztatásának az eredménye.

Az Űszövetségben a noutheteó jelöli a figyelmeztető, ta-
nító intést (Rm 15:14, Kol 3:16, 1 Th 5:12, 2 Th 3:15). Ugyan-
ezt jelöli a nouthesia (1 Kor 10:11, Ef 6:4, Tit 3:10). A hypo-
deiknymi (összesen hatszor fordul elő) jelentése inkább be-
mutatni, utasítást adni (ApCs 9:16), de jelölhet intést is (Mt
3:7). A chrématizó (összesen 9-szer fordul elő), rendszerint
Istentől érkező intés jelölésére szolgál, amely álom vagy an-
gyal által érkezik (Mt 2:12, ApCs 10:22, Zsid 11:7). A parak-
lésis (összesen 29-szer fordul elő), jelöl buzdító intést is (8-
szor), de gyakrabban vigasztalást, bátorítást.

Az intés tehát megelőző, figyelmeztető, tanító fölhívás, föl-
világosítás. Szorosan kapcsolódik hozzá a példaadás (bemuta-
tás) és a bátorítás.

Az intés a rossz elkövetése előtti figyelmeztetés, vagy jóra
biztatás. A **feddés** már csak a rosszal, a tévedéssel hozható
kapcsolatba. „Utólagos kezelés”, a fegyelmezés (fenyítés) leg-
enyhébb formája. Mindenesetre a célja a további bűnözés,
tévelygés megelőzése. Intésben, tanító figyelmeztetésben az
igazakat is részesítenünk kell (Ez 3:21), sőt minden embert
(Kol 1:28). Feddés olyanoknak szólhat, akiket már van miért
pirongatni. Miután azonban büntetlen ember nincs, feddhe-
tetlen sincs, s ezért nem érthetetlenek előttünk azok az Igék,
amelyek arra buzdítanak, hogy az Istentől érkező feddést,
netán dorgálást vegyük szívesen (Jób 5:17, Péld 11:32, 15:5,
Jel 3:19).

Az Űszövetségben a feddést a jákach, a tókahat és néhány-
szor a rib is jelöli. A jakah a feddés mellett a bizonyítást is
magában rejt (61-szer fordul elő). Az, akit feddenek, igyek-
szik magyarázkodni, mossa magát. A feddő azonban bizonyít,
tevékenységéhez hozzátartozik a leleplezés is (1 Móz 31:42,
3 Móz 19:17). A Példabeszédek könyve különösen sokszor
emlegeti a feddést (tókahat). A rib legtöbbször magát a vitát
jelöli, amely kialakul a feddő és a megfeddett között, és utal
a védekezésre is. Tipikus fordítása a feddődik.

Az Űszövetségben az elegchó összesen 18-szor jelöli a fed-
dést. Az elegmos egyetlen helyen (2 Tim 3:16-ban) fordul
elő. Az elegxis (2 Pt 2:16) és elegchos (Zsid 11:1) szintén. A
leleplezés, bizonyítás, cáfolás, sőt a megszégyenítés is benne
van a fenti szavakban, de átvilágít rajtuk a nemes cél, az
hogy a bűnös jó útra térjen.

A **dorgálás** a feddésnek valamivel erősebb változata, de a
feddés szinonimájának is vehető. Az Űszövetségben a gá'ar
jelöli (14-szer). Természeti erők, állatokra is vonatkozhat,
ha Isten a cselekvő (Náh 1:4, Mal 3:11). Az Űszövetségben
az epitimaó (összesen 29-szer) gyakran jelent dorgálást, rend-
reutasítást. Ezzel a szóval fordul az Űr a háborgó tenger felé,
rendreutasítja a vihart (Mt 8:26, Mk 4:39). Ez a dorgáló szó
jelenti a szabadulást a megszállottaknak (Mt 17:18, Mk 1:25,
9:25, Lk 4:35), s a Péternek mondottakat is ezzel foglalja ösz-
sze az evangélista — amikor az Űr a tanítványon keresztül
kísértő Sátánt eltávolítja magától (Mk 8:33). Parancsolást,
fenyegetést és tiltást is jelöl, ezeket azonban csak gonosz lel-
kekkel kapcsolatban (Mt 12:16, Mk 3:12, 8:30).

A gearáh fenyegetést (Péld 13:3), riasztást (És 30:17), oly-
kor isteni csapást (És 51:20) jelöl az Űszövetségben. A hár-
páh rendszerint gyalázatot jelent (1 Móz 30:23, 34; 14, Józs
5:9, Neh 1:3 stb.). Ilyen értelemben 66-szor fordul elő. Né-
hányszor a haraf is szidalmazással fordítható. A kalam-nak
is van hasonló jelentése (Rut 2:15, Jób 19:3). Az Űszövet-
ségben a szidás, gyalázás ill. a szidalom és gyalázat jelölésé-
re az oneidizó ill. oneidimos szavak szolgálnak. Szinte mindig
passzívumban állnak, hol a keresztyének gyalázatára, hol
Krisztus gyalázatára vonatkozólag. Az epiplesso (szidni, dur-
vaskodni) pedig csak tiltószóval együtt fordul elő (1 Tim
5:1). — Az intés, a feddés, olykor a dorgálás is feladatunk.
A szidalmazáshoz, rágalmazáshoz, gyalázkodáshoz azonban
soha nincs jogunk, még akkor sem, ha szidalmat vagy gya-
lázatot kell szenvednünk.

Az intés nemcsak a lelkipásztor feladata. A gyülekezetben
mindenki felelős mindenkiért. Ez természetesen nem azt je-
lenti, hogy a felelősség egyforma súlyú. Az őrálló a legna-
gyobb felelősség, akit Isten a gyülekezet élére állított. Az a
feladata, hogy akkor szóljon, amikor arra az Űr indítja (ami-
kor szót hallasz az én számból, Ez 2:17). Az intés mindenki
felé hangzó általános figyelmeztetés, szeretetteljes jóra-biz-
tatás kell hogy legyen. Ahol kimarad az igehirdetésből, a
lelkigondozói beszélgetésből, végzetes hiba történik. A szere-
tet azt diktálja, hogy a várható veszélyre hívjuk föl a figyel-
met. Gondatlanok azok a szülők, akik nem figyelmeztetik ki-
csi gyermeküket arra, hogy a konnektorhoz nem szabad nyúl-
ni — abból a megfontolásból, hogy ha egyszer megüti az
áram, majd megtanulja, hogy ne babrálja. Lehet, hogy az
első áramütés halálos lesz. A figyelmeztetés elmulasztása fe-
lelőtlenség! Lehet, hogy az elmulasztott figyelmeztetés végze-
tes lépés előtt állította volna meg embertársunkat, testvé-
rünket! Az intés ellenére is történhet baj, de „te a te lelke-
det megmentetted”, vagyis nem a tiéd a felelősség. Persze
nem a felelősség lezárásáról van itt szó, ez csupán szubjek-
tíve következik az intésből. Sohasem lesz azonban eredmé-
nyes az az intés, amelyet a felelősség elhárításának célja és
nem a feltőn szerető segíteni akarás indít. Az „én megmond-
tam, ám lássa...” nem sok szeretetről tanúskodik. Gyüleke-
zeteinkben olykor nagyonis hiányos a megelőző óva intés,
sokkal gyakoribb a szeretetlen feddés, dorgálás. Annak, aki
korábban elmulasztotta az intést, nincs joga a számonkérés-
re, a dorgálásra, a fenytésre. Nem véletlen, hogy Pál apostol
feladataink között az igehirdetést teszi első helyre. A tanító,
figyelemfölkeltő, intő igehirdetést követheti csak a feddés,
teljes türelemmel és nevelő szándékkal (2 Tim 4:2).

Akkor is mulasztás történik, ha azokat, akik a jó tanítást
(figyelmeztető intést) megvetik, nem fedjük meg. Igaz, hogy
ez kényelmetlen feladat, de feladat. Igaz, hogy ha intettünk,
tanítottunk, kisebb a felelősségünk, mintha semmit sem tet-
tünk volna, de ez nem elegendő ok arra, hogy a tévelygést
szó nélkül hagyjuk. Egyébként sem okot kell keresnünk arra,
hogy miért nem szólunk semmit (hisz nem az a cél, hogy
megússzunk egy kellemetlennek ígérkező beszélgetést), ha-
nem azt a célt kell szem előtt tartanunk, hogy az illető jó
útra térjen. Ennek érdekében pedig nem szabad visszariad-
nunk a feddéstől sem. Fontos azonban hangsúlyoznunk, hogy
„szelídségnek lelkével” kell ezt is végeznünk (Gal 6:1).

Előfordul, hogy egyesek szinte sportból szeretnék űzni a
dorgálást, feddést a gyülekezetben. Rendszerint éppen olya-
nok, akik maguk is fenytésre szorulóknak. Érthető ez, hisz
aki maga feketé, az azt szeretné, ha másokról is bebizonyo-
sodna ugyanez. Az olyan feddés, amelyik nagyonis feddhető
emberektől származik, jogos ellenhatást vált ki. Eszünkbe
juttatja az Űr szavait: „Képmutató, vedd ki előbb a geren-
dát a magad szeméből!” (Mt 7:5). Sajnos sokszor éppen ezért
hatástalan a szülői intés, vagy éppen dorgálás, nincsen ul.
megfelelő alapja példaadó élet híján. Az igazak feddését
könnyebben elfogadja a botladozó (Zsolt 141:5).

A gyülekezetben az intésen, feddésen, dorgáláson kívül
szükség van büntetésre (fenyítékre) is. Most csupán a szóval
történő rendező, a Sátán szétdobáló tevékenységét ellensúlyo-
zó feladatunkról szoltunk.

Mindenkori feladatunk a figyelem ébrentartása (vagy föl-
keltése), az óva intés, az előzetes figyelmeztetés. Időnként
alkalmaznunk kell a feddést, a dorgálást, az Űr Lelkének
indítása szerint. Soha sincs jogunk azonban szeretetlen bán-
talmazásra, szidásra, ítékezésre.

Forgassuk minél gyakrabban a Bibliát, amely ma is leg-
jobb tankönyve a megjobbítást célzó feddésnek, az igazsá-
gosságra való nevelésnek (2 Tim 3:16).

ifj. Almási Mihály

Mérföldköveknél (2.)

Bretz Vilmosné testvérünk gyermekei az újpesti gyülekezetben töltötte. Amikor arra kértem, hogy beszéljen gyermekkorának néhány nevezetes eseményéről — így folytatta az emlékezést:

Gyermekkorom legkiemelkedőbb élménye az volt, amikor megtaláltam az Úr Jézust, s ez az élmény elválaszthatatlanul kapcsolódik egy másikhoz, az újpesti imaház építéséhez. (Újpesti testvéreink nemrégiben ünnepelték az imaház fennállásának 60. évfordulóját. A hálaadónappal egybekötött ünnepségen jelen volt és szolgált Bretz néni is. A következőkben nem az imaház építését akarjuk hiánytalanul ismertetni, csupán elmondunk néhány epizódot, olyanokat, amelyek testvérünk életének kiemelkedő élményként őriz emlékezetében, s amelyek bennünket is lelkesítenek.)

Az imaházépítés gondolata régen foglalkoztatta az újpesti testvéreket, de hiúságosan gyengének érezték magukat ehhez a munkához. A látogatók száma azonban egyre nőtt, alig fértek már be a régi helyiségbe. Édesapám betegsége is figyelmeztető jel volt arra, hogy valamit tenni kell. Volt ugyan néhány tehetősebb tagja a gyülekezetnek, de a többség — több mint 80% — gyári munkás volt. A papa nagy imaházat szeretett volna építeni, mert nagy volt az érdeklődés. Szinte minden hónapban volt bemerítés. A testvériség félt attól, hogy egy olyan nagy imaház építésébe kezdjen, amelyet a papa akart. Végül mégis elkezték a „tégla akciót”. Ez egy újabb nagyon kedves emlék!

Mi, gyermekek, azon igyekeztünk, hogy mennél több téglát tudjunk vinni — no persze nem a téglát vittük, hanem a rávaló pénzt. Egy nagyon szolgálatkész pénztáros testvérünk volt, aki vállalta a sok-sok írást — pontosan jegyezte, hogy hány téglára valót gyűjtött össze egy-egy gyerek. Talán 4 fillérbe került akkoriban egy darab. Nagy örömmel gyűjtöttünk. Az előjáró testvérek megbeszéltek, hogy legyen, mint legyen, hogy kellene csinálni, de tovább nem jutottak, félték belekezdeni. Hogy milyen kegyelmesen segített a jó Isten, azt igazán sóval ki sem lehet fejezni. A papa segítette a testvéreket anyagi dolgaik intézésében is. Így aztán megismerkedett sok kereskedővel, ezek jórészt zsidók voltak. Szívesen fogadták,

ha beszélt nekik a jó Istenről. Ennek aztán akkor lett nagy haszna, amikor megkezdődött az építés. — Persze most arról kellene beszélnem, hogyan segítette az Úr az előjáróságot arra, hogy beleegyezzen ennek a nagy imaháznak az építésébe. Ez egy másik felejtethetetlen élmény!

Egyik reggel jött egy gyerek. Kicsi volt, olyan 4—5 éves. A játéktalicskájában egy téglát hozott. Megállt az udvaron, letette a talicskát. A papa észrevette, hogy valaki jött, kiment és megkérdezte: Hát te mért jöttél, Ferikém? — Téglát hoztam! — mondta a gyerek kissé szemrehányóan —, mindig azt tesszük mondani, hogy gyűjtjük a téglát, gyűjtjük a téglát, itt meg még egy darab sincs, és nem is építkeznek! — A kis Feri egy fuvaros testvér fia volt, jó szókimondó gyerek. Mintha csak azt mondta volna: Annnyit beszéltek már ti nagyok a tégláról, meg az építkezésről, hogy már a gyerekek is sokallják a tétlenséget, s hogy a kis Feri mit mondott, egyöntetűen elhatározták, hogy megkezdik a munkát.

A papa fölkereste az ismerős kereskedőket. Elmondta nekik, hogy ez a maroknyi szegény nép akar Istennek egy házat építeni, s kérte őket, hogy segítsenek az anyagbeszerzésben. Segítettek is. Mindig volt elég anyag, mégpedig kedvezményes áron. Az egész imaház bontott téglából, használt fából épült. Abban az időben nem volt olyan egyszerű az építkezés. A kereskedők közül többen eljöttek az imaházba is. Nem emlékszem, hogy egy is megért volna közülük, de az biztos, hogy a papa mindegyiknek beszélt az Úr Jézusról.

Az építkezés azzal kezdődött, hogy villanyvezetéseket feszítettek ki, lámpákat szereltek föl, mert a testvériség inkább este meg éjjel tudott időt szakítani a munkára. Nekünk gyerekeknek ez a kivilágítás csodálatos élmény volt. A munkásoknak nagy üstökben főztek. Ki éjfélig, ki 2 óráig dolgozott, de voltak olyanok is, akik este a gyárból jöttek, és reggel az imaházéptéstől indultak munkába. Sóval nagy lelkesedés volt, fáradságot nem ismerve dolgoztak.

— És mennyi idő alatt készült el az imaház? — Én úgy emlékszem, hogy a munka ősszel kezdődött. Óriási földtö-

meget kellett megmozgatni, hisz ott van az a nagy pince. Újpesten nagyon sok szeretetvendégség volt, és egy konyhára meg a hozzá kapcsolódó egyéb helyiségekre is szükség lett volna. Ezért kellett a pince. Kézi erővel termelték ki azt a nagyon sok földet. Aztán jött az alapozás, majd tavasszal folytatták a munkát, és augusztusra készen állott az épület. Az imaházmegnyitás mindig emlékezetes marad számomra. Szép ünnepély volt. Nagy volt a gyereksereg (karácsonyra 400 csomagot készítettünk!). Nagyon boldogok voltunk. Sokan megtértek. Az első bemerítésen én is ott voltam a 18 fehér ruhás között. Ez volt az életem legnagyobb élménye. 10 éves voltam, és örökre átadtam magamat az Úr Jézusnak.

Egyik héten volt az imaház megnyitása, a másik héten kitört a háború. A gyülekezet férfi tagjait néhány hét leforgása alatt — szinte kivétel nélkül — behívták katonának. Idős emberek, asszonyok meg gyermekek maradtak a gyülekezetben. Ha akkor nem kezdik meg az építkezést, később talán már nem is lehetett volna. A háború idején semmiképpen sem, és utána is nehezen. A Tanácsköztársaság idején a hatóságok úgy tekintettek imaházunkra, mint ami a proletárok áldozatos filléreiből épült, és amit ők maguk építettek. Eről tett bizonyosságot a bontott téglá és építőanyag.

Még egy élményt hadd mondjak el! Bibliaórán voltunk együtt, amikor Vágner bácsi benyitott és intett nekem, hogy menjek ki. Miután kimentem, ezt mondta: van itt néhány gyerek az utcáról, nem tudom hova tenni őket, foglalkozz velük! Ekkor 15 éves voltam. Ez volt az első „munkahelyem” az Úr szőlőjében. El sem tudom mondani, hogy a szolgálat mennyi örömet jelentett nekem akkor is, és egész életemben. 17 éves lehettem, amikor a Wesselényi utcai gyülekezet meghívta a papát. Születésnapjára egy képet küldtek ezzel a felirattal: „Jer által és légy segítségül nekünk!” — ugyanakkor az újpesti gyülekezet ajándékán ez a biblia-vers volt: „Maradj velünk, mert immár esteledik!” Édesapám elfogadta a Wesselényi utcai gyülekezet meghívását. Az én számomra itt is sok áldást tartogatott a jó Isten.

(Folytatása következik)

Ifjú Almási Mihály

Ne fordulj vissza!

ApCs 7:35—39

A rossz múltnak is van egy olyan vonása, hogy visszakísért. Különösen akkor, ha az időbeli távolság és a jelen nehézségei megszépítik, kifényesítik a múlt eseményeit, István évezredek múltján így foglalta össze a vándorló Izráel nyomrúságának okát: „szívükben Egyiptom felé fordultak”. Nagy kísértés ma is a régi, megítélt élet felé fordulni. Sokan ott vannak még a gyülekezetben, Krisztus testében, de szívükben már távol vannak tőle. Az ilyenek nagyon megnehezítik a közösség életét. A gyülekezet sok kudarcának, erőtlenségének lesznek az okozói. Judás Jézussal együtt járt, de mert szíve szerint nem tudott egy lenni vele, ezért lett tolvaj és áruló. Szívében másfelé fordult és nem tudta fedetlen arccal, gyönyörködve nézni Jézust, ezért nem tudott hasonlónak lenni Óhoz (2 Kor 3:18).

Miért fordult Isten népe szívében Egyiptom felé?

Egyrészt azért, mert elhomályosult előttük a szabadsulás ténye (36). Isten kihozta őket a szolgaság házából, Egyiptomból. Csodákkal és jelekkel erősítette népe bizalmát. Ha homályba borul, hogy honnan és hogyan mentett meg Uram, akkor a Sátántól megszépített múlt rabul ejthet.

Aztán a vándorlás nehézségei, az új életforma próbái is fordíthatnak a régi élet felé. Az új életet nem az jellemzi, hogy nincsenek próbái, harcai és kísértései, hanem éppen ezekben ez a bizonyosság: „Veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28:20).

Az elégedetlenség is fordíthat Egyiptom felé. A vándorlásnak külön életformája van és nem végleges állapot. A vándorúton Isten különleges módon viselt gondot népéről. Azonban nem ez volt Isten végső elgondolása, hanem az, hogy Izráel elérje célját, a gazdag Kánaánt. Mi is úton vagyunk — hazafelé! Drágák vagyunk Atyánk szemében. Az ég madarai, a mező liliomai az Ő gondjában vannak, de sokkal inkább az Ő teremtménye és megváltott gyermeke, az ember. Ez a mostani gondoskodása sem végleges a mi Istenünknek. „Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg sem gondolt, amiket Isten készített az Ő szeretőknek. Nekünk azonban az Isten kijelentette az Ő Lelke által...” (1 Kor 2:9—10).

Miben mutatkozott meg, hogy Izráel Egyiptom felé fordult?

Meghasonlítottak Isten szolgájával, Mózes (36). Nem tudtak örülni annak, hogy adott Isten egy eszközt, aki vezetői vezeti őket. A régi élet felé való fordulás jelei közé tartozik az Isten eszközeinek a megvetése. Aki viszont az edényt megveti csorbasága miatt, az eledelhez, a tartalomhoz sem jut hozzá.

Izráel megvetette Isten beszédét (37). Mózes nem önjelöltként állt ebbe a nehézség szolgálatba, Isten népének a vezetését sem önhatalmúlag végezte. Az ő esetében is áll: „nem téged utáltak meg, hanem engem utáltak meg, hogy ne uralkodjam felettük” (1 Sám 8:7).

Szívükben fordultak Egyiptom felé Izráel fiai. Gyakorlatban még nem! Nem tudunk arról, hogy csoportok mentek volna vissza Egyiptomba. Viszont ne becsüljük le ezt; ne becsüljük le azt, ami a szívünkben végbemegy, „mert abból indul ki minden élet” (Péld 4:23). Amikor szívükben fordultak Egyiptom felé, betöltötte őket az a szellem, s ezért voltak engedetlenek Istennel és eszközével szemben. Sajnos, közösségen belül lezajlanak olyan dolgok, amik az Ördög fiaira jellemzők. S mindez azért, mert emberek a régi életük felé fordultak szívük szerint, az a szellem lett úrrá rajtuk!

Mi lett a következménye annak, hogy Izráel Egyiptom felé fordult?

Megterhelődött Mózes, az Isten szolgája. A Sinai hegyen isteni sugárzást és élő igéket vett át (38), hogy népének adja. Aztán beleütközött a bálványok, az Egyiptom szelleme felé forduló nép makacs engedetlenségébe. Mennyi keserűsége támadt ebből Mózesnek! Ha pedig Isten szolgája megkeseredik, nem tud úgy áldássá lenni!

Ennek az Egyiptom felé fordulásnak hitetlenség lett a következménye, a hitetlen Izráel pedig nem mehetett be Kánaánba. A régi élet győzelme volt az, hogy nem vágytak már oda, nem tudtak úgy élni, nem tekintették értéknek az ígérethez birt hazát. Isten szívünkben Egyiptom szeretetével, vágyaink el lenére nem visz be örök dicsőségébe.

Forduljunk szívünkben, minden nap életünkben Urunk felé, hogy egykor mi is ott lehessünk dicső országában!

Pócsik Béla